

Svangerskab, ikke hører hjemme i Straffeloven, men i Sundheds- eller Apotekerlovgivningen. Skal man beskæftige sig med det i Straffeloven, skulde man altsaa til § 243, der handler om Fosterdrab, føje en særlig Bestemmelse om Straf for dem, der sælger Genstande, tjenlige til at afbryde Svangerskab, til andre end Læger, Hospitaler eller lignende, der efter Lovgivningens øvrige Bestemmelser har Ret til at købe den Slags Genstande. Jeg skal være villig til at forhandle om dette rent praktiske Spørgsmaal i Udvalget.

Naar det i § 227, Stykke 2, siges, at med Fængsel indtil 3 Aar straffes den Person over 25 Aar, der øver kønslig Usædelighed med en Person af samme Køn, der ikke er fyldt 21 Aar, er det, fordi der efter Ministeriets Mening kun, naar der er en vis Aldersforskel mellem de paagældende, kan siges at foreligge et Forhold, som bør straffes. Det strafbare er nemlig — her ligesom i forskellige andre Paragraffer om Sædelighedsforbrydelser — Misbruget af den yngre. Det er derfor rimeligt, at der er en Aldersbestemmelse; mulig bør den ændres, men der bør være en Forskel i Behandlingen efter Aldershensyn. Det ærede Medlem Fru Hauschultz ønskede endvidere Bibeholdelsen af Kommissionens Forslag om Adgang til at anbringe Løsgængere, specielt løssagtige Kvinder, i Arbejdshuse. Herom kan jeg henvise til Motiverne i Lovforslaget, hvor der er gjort udførlig Rede for, hvorfor dette ikke er sket. Det ærede Medlem ønskede en Kommission nedsat til Overvejelse af hele Spørgsmaalet om Behandlingen af løssagtige... (*Mathilde Hauschultz*: Ikke nogen Kommission)... eller et Udvalg. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, jeg tror, at man meget vel kan beskæftige sig med dette Spørgsmaal i det kommende Udvalg. (*Mathilde Hauschultz*: Det er netop det, jeg vil). Ja, hvis det ikke er andet, det ærede Medlem sagde, følger det af sig selv.

Det ærede Medlem ønskede endelig, at der til § 254 om Straf for at udsætte nogen for venerisk Smitte skulde føjes Bestemmelser vedrørende visse formildende Omstændigheder. Som det fremgaar af Bemærkningerne til § 254 har det været under Overvejelse, om man ikke skulde anerkende den Omstændighed, at Gerningsmanden forud havde givet Modparten Meddelelse om sin Sygdom og dens Smittefarlighed, som en Straffriheds- eller Strafnedsættelsesgrund. Der har navnlig været talt om det fra Kønssygelægernes Side.

Men naar jeg har opgivet at gøre det, er det sket ud fra den Betragtning, at den Forbrydelse, som der her er Tale om, ganske vist i første Række er rettet mod Enkeltperson, men den er tillige ifølge sin Beskaffenhed rettet mod Samfundet, og ser man Forbrydelsen ud fra det samfundsfarlige i at udbrede venerisk Smitte, vil en Meddelelse i Forvejen ikke kunne være af nogen afgørende Betydning.

Jeg skal derefter forlade Sædelighedsforbrydelserne og gøre nogle faa Bemærkninger om et Par andre Paragraffer. § 240 er jo blevet kritiseret fra mange Sider baade her og udenfor denne Sal, og maaske kan den ogsaa være noget tvivlsom. Den handler om den, der dræber en anden efter dennes bestemte Begæring. Der tales der i 2det Stykke om den, der befrier en haabløst syg for svære, uafvendelige Lidelser; Straffen kan der under særlige Omstændigheder bortfalde. For det første maa det bemærkes, at det skal være efter den vedkommendes bestemte Begæring. Den vedkommende selv skal baade kunne og ville fremsætte en saadan bestemt Begæring. Denne Betingelse begrænser Bestemmelsens Anvendelse i meget høj Grad, idet mange af de Patienter, der her er Tale om, netop ikke vil kunne fremsætte den fornødne gyldige Begæring. Slægtninge og andre kan ikke gøre det paa den syges Vegne. Dernæst maa man erindre, at Handlingen ikke erklæres for straffri, der siges kun, at Straffen under særlige Omstændigheder kan bortfalde. Bestemmelsen er i Virkeligheden kun en nærmere Udformning paa et enkelt Omraade af Bestemmelserne om Samtykkets Betydning som Straffrihedsgrundlag, saaledes som man kan se i Straffelovens § 240, Stykke 1, og § 248, Stykke 1, om Samtykke til Legemsangreb, samt af den Tanke, der har fundet sit almindelige Udtryk i Lovforslagets § 89 — det, som det ærede Medlem Hr. Pürschel var noget betænkelig ved, maaske med Rette — om Nedsættelse af Straffen, naar der foreligger Omstændigheder, der i særlig Grad forringer den almindelig Strafverdighed. Saavel Professor Torp i Udkastets § 217, Stykke 2, som den norske Straffelov af 1902 § 235, Stykke 2, har saadanne Bestemmelser, der ganske vist kun hjemler Strafformildelse for Medlidenhedsdrab, men paa den anden Side hjemler saadan Strafformildelse, selv om der ikke foreligger nogen bestemt Begæring, der har retlig Betydning. Og efter Udtalelser, som Professor Torp har fremsat i Kriminalistforeningens Forhand-